

Sygn. akt VIII AKa 243/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2024 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA - Przemysław Filipkowski

SO (del do S.A.)- Piotr Maksymowicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Kalinowskiego i oskarżyciela posiłkowego S. S.

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2024 r.

sprawy M. Ł., urodzonego (...) w W., syna P. i B. z domu M.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 16 marca 2023 roku, sygn. akt V K 229/22

I. Utrzymuje w mocy wyrok wobec oskarżonego M. Ł..

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P.- Kancelaria Adwokacka w W. wynagrodzenie w kwocie 1.476 (tysiąc czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych, w tym 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. Ł. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia M. Ł. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 243/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyroku

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie wydany w dniu 16 marca 2023 roku w sprawie sygn. akt **V K 229/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:</p> <p>1. Obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na odmowie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie z którego wynika, że na żadnym etapie zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem nie działał z zamiarem zaboru telefonu komórkowego pokrzywdzonego, w sytuacji gdy jego wyjaśnienia są konsekwentne na wszystkich etapach postępowania i korelują z zeznaniami świadka A. D., który jest funkcjonariuszem policji i nie miał żadnego powodu aby zeznawać korzystnie dla oskarżonego. Jego zeznania co do kluczowej kwestii losów telefonu są konsekwentne na wszystkich etapach postępowania i spójne z wyjaśnieniami oskarżanego.</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

mający wpływ na jego treść, polegający na:

a) ustaleniu, że oskarżony w trakcie zdarzenia wyjął telefon z samochodu pokrzywdzonego, aby w ten sposób mu go zabrać w celu przywłaszczenia, a następnie pomimo iż pokrzywdzony gonił oskarżonego, zatem mając taką możliwość, M. Ł. nie oddał mu telefonu, dopiero funkcjonariuszom policji wskazał miejsce gdzie go wyrzucił co sugeruje, że oskarżony chciał oddać zabrany telefon od pokrzywdzonego, aby ten nie wszedł z powrotem w jego posiadanie, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony działał w celu przywłaszczenia, o czym świadczy fakt, że oskarżony w trakcie zdarzenia odpowiadał pokrzywdzonemu, że odda mu telefon oraz fakt, że oskarżony ostatecznie wyrzucił telefon należący do pokrzywdzonego,

b) nieustaleniu, że zdarzenie przebiegało w ten sposób, iż oskarżony w pewnym momencie dostrzegł leżący w samochodzie pokrzywdzonego telefon i spontanicznie, kierując się emocjami, wyjął ten telefon, aby uniemożliwić pokrzywdzonemu wezwanie policji, w sytuacji gdy taki przebieg zdarzenia wynika z wyjaśnień oskarżonego,

c) ustaleniu, że zabór telefonu miał wyraźny cel przywłaszczenia i oskarżony chciał w sposób trwały przejąć władztwo nad telefonem pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje, że zamiarem i wolą oskarżonego objęte było wyłącznie uniemożliwienie wezwanie policji przez pokrzywdzonego, przy czym niemalże natychmiast go wyrzucił,

	<p>d) ustalenie, że posłużenie się nożem przez oskarżonego było środkiem do zawładnięcia telefonem pokrzywdzonego obejmowanym zamiarem kierunkowym oskarżonego, w sytuacji gdy, jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, posłużenie się nożem było stosowane przez oskarżonego wyłącznie w celu odzyskania przez oskarżonego jego telefonu, który był w posiadaniu pokrzywdzonego,</p> <p>e) nieustaleniu w konsekwencji, że oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.,</p> <p>f) ustaleniu w konsekwencji, że oskarżony dopuścił się przestępstwa rozboju na szkodę S. S..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1. Zarzuty apelacyjne poza ich nietrafnością, zostały też nieprawidłowo sformułowane.</p> <p>Należy zauważyć, że „Błąd w ustaleniach faktycznych (...) ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia. Natomiast jeżeli dowód został nieprawidłowo przeprowadzony, to nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Jeśli zaś dowód został nieprawidłowo oceniony, to następstwem błędnej oceny są błędne ustalenia faktyczne. W takim układzie procesowym uchybieniem pierwotnym, którego powinien dotyczyć zarzut, jest obraza przepisów postępowania, a jego następstwem są błędne</p>		

ustalenia faktyczne” (D. Ś., teza 5 Kodeksu postępowania karnego do art. 438 k.p.k. w Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el/2022).

We wniesionej apelacji, skarżąca oba zarzuty traktowała równorzędnie gdy tymczasem, jak wynikało z ich zestawienia, błąd w ustaleniach faktycznych stanowił następstwo obrazy w zakresie oceny materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego. W tych warunkach, „...zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórne)” (Dariusz Świecki, *ibidem*).

Tak więc, w dalszej części uzasadnienia, poddana analizie zostanie obraza przepisów postępowania, w tym art. 7 k.p.k., których domniemanym następstwem był błąd w ustaleniach faktycznych w postaci przyjęcia, że M.W. Ł. dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

2. Sąd Apelacyjny w Warszawie podziela pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 września 2012r. (II AKa 211/12; LEX nr 1220566), że „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodność innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie następujące przesłanki: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.); stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na

korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.); jest wyczerpująco i logicznie, z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.)”.

Dokonując analizy, zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd I instancji ustrzegł się ,naruszenia ww. przepisów. Tym samym nie można twierdzić, jak uczyniła to skarżąca, że analiza ta nie była swobodna, ale w pełni dowolna.

3. Argumenty przedstawione w apelacji na poparcie zarzutów mają charakter polemiczny w stosunku do ustaleń sądu I instancji i nie opierają się na całokształcie, zebranego w sprawie materiału dowodowego. W istocie ograniczają się one do interpretacji wyjaśnień M.W. Ł. w sposób, który był dla tej osoby najbardziej korzystny, to jest głównie z pominięciem dowodów, których swobodna interpretacja przeczy ich prawdziwości.

4. Należy zauważyć, że sąd I instancji dużo miejsca w swoich rozważaniach poświęcił tym wyjaśnieniom słusznie podkreślając, że występują w nich elementy zgodne z innymi dowodami, przez co, łącznie stanowią podstawę faktyczną dokonanych ustaleń. Z drugiej strony, z uwagi na ich sprzeczność „w szczególności z depozycjami S. S., Sąd uznał je nie tylko za nieprawdziwe ale i nieszczerze, tym samym niewiarygodne. Nadto, analiza ich merytorycznej zawartości bezsprzecznie wskazuje, iż nie pozostają one konsekwentne, wraz z biegiem postępowania próbuje on bowiem dostosować

podawane treści do przyjętej linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności, z czasem nie tylko nie przyznając się do zarzucanego czynu ale i zaprzeczając aby miał zamiar przywłaszczenia telefonu pokrzywdzonego, wskazując, że zabrał go żeby S. S. nie zadzwonił na policję (...) w realiach sprawy oskarżony, co do zasady, nie neguje przebiegu schematu inkryminowanego zdarzenia a skupia się głównie właśnie na negowaniu zamiaru przywłaszczenia zabranej rzeczy (...) kwestia ta nie pojawia się w pierwszych depozycjach oskarżonego, a dopiero w kolejnych. Przeciwnie, w tych złożonych jako pierwsze, gdzie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, pomimo, że do tej kwestii się odnosi, to podaje odmiennie, że nie wie po co wziął ten telefon, podkreśla, że był pijany”.

Sąd I instancji dokonał więc kompleksowej i zróżnicowanej oceny tego, z gruntu niekonsekwentnego dowodu i wynikające stąd ustalenia, jako odpowiadające zasadom logiki, doświadczenia życiowego, prawidłowego rozumowania i wiedzy, w pełni zasługują na uwzględnienie. Można założyć, że gdyby jedynym powodem zabrania pokrzywdzonemu telefonu była obawa, że ten użyje go dzwoniąc na policję, to M.W. Ł. powiedziałby o tym już przy pierwszym przesłuchaniu w sprawie.

Należy w tym miejscu dodać, że w apelacji, obrońca tej osoby pominął fragment wyjaśnień oskarżonego z pierwszego przesłuchania w sprawie (z k.29), zacytowany wyżej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, i w sposób nierzetelny wykazywał,

że pierwszą wypowiedzią tej osoby na temat powodu zabrania pokrzywdzonemu telefonu była ta, wytłuszczona w tym środku odwoławczym i złożona w trakcie tzw. posiedzenia aresztowego.

5. Odnośnie kolejnego argumentu skarżącej, że skoro „oskarżony w dniu zdarzenia spożywał alkohol”, który to stan „miał wpływ na zdolność percepcji”, to „nie do końca był w stanie pokierować swoim zachowaniem”, stwierdzić należy, że nie można go poczytywać na korzyść M.W. Ł.. Powszechnie znany jest odhamowujący, negatywny wpływ tego środka na podejmowanie przez osoby znajdujące się pod jego wpływem w pełni świadomych i przemyślanych zachowań. W szczególności, wątpliwym było wykazywanie przez skarżącą, że w warunkach przedmiotowej sprawy, posługiwanie się przez sprawcę nożem dla zabrania innej osobie telefonu, było motywowane innymi względami, niż chęcią jego kradzieży. To jest, że za takim zachowaniem kryła się wyłącznie, w jakiejś mierze rozsądna motywacja przeszkodzenia pokrzywdzonemu w zawiadomieniu policji, a nie nasuwające się jako oczywiste stanowisko, oparte choćby o zeznania pokrzywdzonego i dalszy przebieg zdarzeń, że takim zachowaniem, sprawca dążył do przywłaszczenia tego przedmiotu (szersze rozważania w tym zakresie znajdują się w dalszej części uzasadnienia).

Być może miała rację skarżąca tylko w takim zakresie, w jakim, odnośnie tego wątku swoich rozważań stwierdziła, że „Z pewnością jakby oskarżony nie był pod wpływem alkoholu, to pewnie inaczej by się

zachował i nie dopuściłby do takiej sytuacji jaka miała miejsce”.

6. Zupełnie nietrafne jest stanowisko skarżącej, że „w okolicznościach sprawy nie można przyjąć, że oskarżony posłużył się nożem w celu zaboru mienia pokrzywdzonego” skoro „Analiza zebranych w sprawie dowodów pozwala na ustalenie, że oskarżony wszedł w posiadanie telefonu niejako przy okazji, po czym natychmiast go wyrzucił. W ocenie obrony, materiał dowodowy nie potwierdził, że oskarżony użył noża wobec pokrzywdzonego w celu zaboru jego mienia i zachowanie to było nakierowane na ograbienie ofiary”.

Pomijając już wyżej wskazaną okoliczność, że oparte ono zostało wyłącznie na niewiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego, jest ono także sprzeczne z zebranych w sprawie materiałem dowodowym oraz z ustawowym rozumieniem pojęć „kradzieży” i „przywłaszczenia”.

Wszystkie te kwestie omówione zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób, który zasługuje na pełne uwzględnienie.

W zakresie działania oskarżonego przeciwko mieniu, w sposób objęty dyspozycją przepisu art. 280 § 2 k.k., za tym sądem wskazać więc należy, że „w świadomości sprawcy musi (...) znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów” oraz, że „z zachowaniem sprawcy ukierunkowanym na (...) przywłaszczenie rzeczy, będziemy mieli do czynienia nie tylko w

sytuacji włączenia rzeczy do majątku sprawy, ale również, co istotne w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie, w sytuacji postępowania z nią jak z własną w inny sposób. Przywłaszczeniem jest (...) jakikolwiek przejaw traktowania rzeczy jako swojej własnej, dysponowanie przedmiotem przestępstwa bez żadnego ku temu tytułu prawnego. Postępowanie z rzeczą jak właściciel nie ogranicza się jednak tylko do czynności bezpowrotnie uniemożliwiającej właścicielowi odzyskanie rzeczy. Jeżeli zatem oskarżony bez żadnej podstawy prawnej nie wydaje na żądanie uprawnionego stanowiącej jego własność rzeczy to postępuje wobec niego jak z rzeczą własną, a tym samym dopuszcza się przywłaszczenia (vide: wyrok SN z 23 czerwca 2022 roku III KK 409/21, wyrok SA w Gdańsku z 25 lutego 2020 roku, II AKa 390/19)”.

Rozważania te, sąd ten następnie prawidłowo przeniósł na grunt przedmiotowej sprawy, to jest, stwierdził m.in., że „w momencie, gdy oskarżony, zamiast zapłacić pokrzywdzonemu za kurs, posługując się nożem, wyciągając go w stronę wskazanego, wyrażając tym samym groźbę jego użycia, zabrał z samochodu poza swoim telefonem również telefon stanowiący własność S. S., dążył do zrealizowania celu w postaci jego zaboru, a mianowicie przywłaszczenia, przy użyciu noża. Postąpił z nim jak właściciel, bez jakiegokolwiek tytułu prawnego, wyjął go spod władztwa osoby uprawnionej, wbrew jego woli. Tym samym nie sposób w drodze logicznego, racjonalnego wnioskowania, nie uznać, iż tak ustalone w sprawie zachowanie oskarżonego było podyktowane wprawdzie

nagłym, ale bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia telefonu pokrzywdzonego, czyli, że wyczerpywało zarówno znamiona strony przedmiotowej jak i podmiotowej przestępstwa rozboju kwalifikowanego z art. 280§ 2 k.k. Tym bardziej, że oskarżony uciekając z miejsca przestępstwa był przez jakiś czas ścigany przez pokrzywdzonego i wzywany do oddania telefonu, czego jednak nie uczynił, pomimo takiej możliwości. W tych warunkach nie zdepenalizuje zachowania M. Ł. głośłowne w zaprezentowanych realiach zaprzeczanie i negowanie zamiaru przywłaszczenia telefonu pokrzywdzonego, czy wskazywanie, że zabrał go aby uniemożliwić wezwanie policji (...) wbrew woli pokrzywdzonego, zabierając jego telefon, bezprawnie pozbawił go władztwa nad nim, czym postąpił z nim jak właściciel (...) zaprezentowanej oceny nie zmieni fakt, że końcowo telefon ten wyrzucił (...) Natomiast fakt, że oskarżony w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy policji, post factum, wskazał gdzie wyrzucił telefon, nie ukrywał tego, przez co pokrzywdzony go odzyskał, może mieć znaczenie jedynie dla wymiaru kary”.

7. Do rozważań tych, skarżąca w żadnej mierze nie odniosła się we wniesionej apelacji. Opierając się na treści tego środka odwoławczego, można było więc odnieść mylne wrażenie, że sąd I instancji w ogóle nie zajął się wyjaśnianiem podstaw przyjęcia, że M.W. Ł. zrealizował podmiotowe i przedmiotowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Jednocześnie skarżąca ograniczyła się, bez odniesienia się do jakiegokolwiek stanowiska doktryny prawnej

czy orzecznictwa, że zamiar „przywłaszczenia” w przedmiotowej sprawie podważało zachowanie oskarżonego polegające na uniemożliwieniu pokrzywdzonemu zawiadomienia policji i późniejsze wyrzucenie telefonu „w krzaki”. Rozważania te były błędne i oceny tej nie zmieniał fakt zgodności wyjaśnienia M.W. Ł. z zeznaniami policjanta A. D. „co do kluczowej kwestii losów telefonu” (jak należy rozumieć, chodziło o to, że oskarżony wskazał temu policjantowi miejsce wyrzucenia telefonu, co policjant ten w trakcie składania zeznań potwierdził). Dodać należy, że podsumowaniem tych rozważań było zaprezentowanie tezy, bez wyraźnego odniesienia się w niej do realiów przedmiotowej sprawy, że „Formalnie sam zabór cudzej rzeczy de facto nie świadczy jeszcze o zamiarze traktowania cudzej rzeczy jak swojej własnej”.

8. Podsumowując, podniesione w apelacji zarzuty, nie potwierdzały, aby rozpoznając przedmiotową sprawę, sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, których efektem były opisane w niej błędy w ustaleniach faktycznych, przyjęte za jego podstawę i mające wpływ na jego treść.

Wniosek

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 k.p.k. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Wniosek okazał się niezasadny z przyczyn, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wydany w dniu 16 marca 2023 roku w sprawie sygn. akt V K 229/22.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Z przyczyn, jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	II. i III.	<p>Podstawą decyzji o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. P. wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym, stanowił przepis art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k.</p> <p>Uznając, że uiszczenie przez M.W. Ł. kosztów sądowych byłoby dla tej osoby zbyt uciążliwe ze względu na nieznane źródło utrzymania, sąd w trybie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił tę osobę od ich ponoszenia a wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, obciążył Skarb Państwa.</p>

7. PODPiSY
Przemysław Filipkowski Sławomir Machnio Piotr Maksymowicz

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w	

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------